

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Hai ngày 23/05/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 893

“CHO BẠN TRĂM TỈ MỸ KIM THÌ CÓ TỐT KHÔNG?”

Hòa Thượng hỏi: “*Cho bạn trăm tỉ mỹ kim thì có tốt không?*”. Người thế gian thì mong cầu danh vọng lợi dưỡng nhưng người học đạo thì thấy tiền còn làm cho mình phiền phức. Người học đạo có cuộc sống rất đơn giản, ngày cơm rau ba bữa, không có nhu cầu hưởng thụ vật chất. Chúng ta không có nhu cầu hưởng thụ vì chúng ta biết đó không phải hưởng thụ chân thật mà chỉ là những thứ thỏa mãn dục vọng, kết quả chỉ là khổ đau.

Người xưa nói: “*Một tắc thời gian có thể mua được một tắc vàng nhưng một tắc vàng không thể mua được một tắc thời gian*”. Cho dù chúng ta có hàng trăm tỷ mỹ kim nhưng số tiền đó không mua được mạng sống của chúng ta. Còn thời gian thì chúng ta có thể làm ra được tiền của nhưng không còn thời gian thì không làm ra được tiền của. Cho dù chúng ta có rất nhiều tiền của nhưng khi thời gian của mạng sống không còn thì không cách gì có thể mua được. Đến thời điểm này tôi mới thể hội câu này một cách sâu sắc.

Có những người đã công thành danh toại nhưng vẫn không chịu dừng lại, vẫn muốn bôn ba, vẫn muốn mạo hiểm. Một người không tu nhưng đã nói một câu khiến chúng ta phải phản tỉnh. Hai vợ chồng họ đã ở căn nhà triệu đô nhưng sau khi trả xong tiền mua căn nhà đó thì người chồng lại muốn đổi căn nhà rộng hơn, lớn hơn, nhiều tiền hơn. Người vợ nói: “*Sao anh khổ quá vậy! Sao anh không dành tuổi già để hưởng phúc? Nếu bây giờ anh muốn đổi căn nhà to hơn thì anh phải cày đến bao lâu nữa*”. Người học trò của tôi nói: “*Vợ con đã nói câu đó làm con choáng váng!*”. Tôi nói: “*Anh nghĩ là bấy lâu nay anh tu còn vợ anh không tu nhưng thực ra bấy lâu nay anh chỉ tu già, chỉ tu tướng để người ta thấy thôi!*”.

Cho dù tiền của nhiều đến mức nào, nhiều đến “*Tam Thiên Đại Thiên Thế giới*” thì cũng chỉ còn là con số không khi vận mạng của chúng ta không còn. Cho nên người xưa có câu nói rất sâu sắc: “*Một tắc thời gian có thể mua được một tắc vàng nhưng một tắc vàng không thể mua được một tắc thời gian*”. Khi tuổi thọ hết rồi thì cho dù chúng ta đem bao nhiêu vàng ra để đổi cũng không đổi được mạng sống. Người xưa có câu: “*Thần chết đã điểm canh ba thì không thể khát đến canh tư*”. Cho dù chúng ta muốn đem hết tài sản để mua một giờ sau cùng để tạm biệt người thân, sắp xếp mọi việc ở trần gian cũng không được. Vậy thì tiền của nhiều đến bao nhiêu cũng chỉ là con số không.

Chúng ta may mắn được tiếp nhận giáo huấn của Phật cho nên chúng ta hiểu được rằng mọi thứ xung quanh ta đều là giả, không phải là thật, không bền lâu. Từ đó, chúng ta không sinh tâm chấp trước, dính mắc,

vướng bận. Nếu không biết thì cái gì chúng ta cũng cho là thật, chúng ta cứ chấp trước, bám víu: *“Đây thật là nhà của ta! Đây thật là tiền của ta! Đây thật là con của ta! Đây thật là danh vọng địa vị của ta!...”*

Sáng nay tôi lạy Phật nhưng tâm không thanh tịnh. Tôi nghĩ đến những người đã học Phật, đã biết đến Phật pháp nhưng không chịu quay đầu. Họ rời bỏ ra đi để tình nguyện dấn thân vào trần thế. Tôi cảm thấy xót xa, đau lòng. Tôi lại nghĩ đến việc họ sẽ phải tiếp cận như thế nào đối với cuộc sống khi người thế gian thì tội nào cũng dám làm, ác nào cũng dám làm. Họ sẽ rất khó khăn. Chính vì việc này mà tôi động tâm.

Hòa Thượng nói: *“Trong Kinh giáo, Phật thường hay nhắc đến “đề hồ quán đảnh”. “Đề hồ” là một loại sữa tốt nhất, ngon nhất mà người Ấn Độ xưa thường làm từ sữa lạc đà. “Đề hồ” là biểu thị cho đại pháp tối cao vô thượng. Đại pháp vô thượng chính là Kinh điển. “Quán đảnh” chính là thụ ký. “Đề hồ quán đảnh” chính là đem đại pháp vô thượng truyền thụ cho bạn. Bạn tiếp nhận đại pháp vô thượng, tiếp nhận giáo huấn của Phật chính là “đề hồ quán đảnh”.*

“Đại pháp vô thượng” chính là tất cả các Kinh Phật. Gọi là *“đại pháp vô thượng”* vì đây là pháp giúp chúng ta vượt thoát sinh tử, thoát khỏi luân hồi. Tiền của vật chất thế gian dù có nhiều đến mấy cũng làm cho chúng ta đau khổ, đến sau cùng vẫn là sinh tử đọa lạc.

Hòa Thượng nói: *“Không khó để tiếp nhận đại pháp vô thượng. Nói một cách dễ hiểu nhất, “nghe lời và thật làm” chính là bạn đã tiếp nhận đại pháp vô thượng. Vấn đề là ở chính bạn có bằng lòng tiếp nhận hay không. Thế nào gọi là tiếp nhận? Đại sư Thanh Lương nói với chúng ta: “Tín – Giải – Hành – Chứng” chính là tiếp nhận”.*

Tín – Giải – Hành – Chứng: *“Nghe lời, thật làm”* chính là tiếp nhận. Thật tin, nói gọn lại là *“nghe lời, thật làm”*. Chúng ta nghĩ rằng *“đề hồ quán đảnh”* là điều gì to lớn lắm nhưng thật ra chỉ cần chúng ta *“nghe lời, thật làm”*. Chúng ta phải thật Tin, thật Giải, thật Hành, thật Chứng. Thật tin chính là *“nghe lời, thật làm”*. Chúng ta tin rồi, thấu hiểu rồi thì mới thật làm, thật làm thì mới có thật chứng. Người thật làm thì sẽ có thật chứng. Bốn điều này rất tuyệt vời! Tin rồi thì mới tiến đến hiểu, hiểu rồi thì chứng thật cho cái tin. Thật làm thì chứng thật cho cái hiểu. Thật chứng thì chứng thật cho cái hiểu, cái làm, cái tin của chúng ta là đúng. Nếu tu hành không có kết quả thì sẽ bắt đầu nghi ngờ với niềm tin, với cái làm của chúng ta.

Hòa Thượng Ngài cả đời là *“tam bất quản”*. Chỉ Hòa Thượng dám làm, còn chúng ta luôn sợ nếu mình *“tam bất quản”* thì sẽ chết đói. Hòa Thượng *“không quản tiền, không quản việc, không quản người”*. Có ai sống trong cuộc sống hiện đại này mà hơn 50 năm không cầm đến tiền như Ngài không? Chúng ta nghĩ điều này chỉ có trong huyền thoại, trong chuyện cổ tích. Năm 27 tuổi Ngài xuất gia, khoảng năm 37 tuổi Ngài đã bắt đầu không quản tiền. Ngài không giữ tiền, không quan tâm đến tiền nhưng vẫn có

tiền làm Phật sự, vẫn làm tất cả những việc lợi ích cho chúng sanh. Khi Ngài nói ra thì có người làm chứ Ngài không cần phải cầm tiền.

Hòa Thượng nói: **“Nhất định phải nên hiểu, Phật pháp là pháp bảo hi hữu, vô cùng đáng quý, quý hơn tất cả các pháp trên thế gian này. Thế gian này ngày nay nếu đem cho bạn 100 tỷ mỹ kim thì có tốt hay không? Mọi người cho là rất tốt nhưng không dùng được. Vì sao không hữu dụng? Vì khi đối đầu với sinh tử, bạn có mua được mạng sống không? Bạn không thể thoát khỏi tình tử luân hồi cho nên tiền không hữu dụng”**.

Có những người suốt đời tranh đấu, mong cầu *“tiền muôn vạn bạc”*, không bao giờ biết đủ, không bao giờ biết dừng lại. Khi sức tàn lực kiệt, khi cơ thể báo cho họ biết giờ chết đã đến rồi nhưng họ vẫn chưa muốn chết, không công nhận là mình sắp chết. Cho nên lúc sắp chết, họ vẫn cố cưỡng cầu, cố bám víu sự sống, thần trí hoảng loạn, tay chân bám víu.

Tôi vẫn nhớ hình ảnh đau khổ của Ba tôi trước khi chết. Lúc đó Ba đã giãy giụa, bám bấu để giành lại sự sống mà không được. Ông không tham tiền nhưng lưu luyến một đàn con nheo nhóc, trong 8 đứa con thì có một đứa con út lúc đó mới đầy tháng. Dù không muốn chết nhưng ông vẫn phải chết.

Hòa Thượng nói: **“Dù bạn có 100 tỷ mỹ kim nhưng khi cái chết đến, bạn không mua được mạng sống của mình và bạn cũng không thể thoát khỏi sinh tử luân hồi. Vì thế mà biết: Pháp bố thí là hi hữu, hiếm có đến nhường nào! Phật ở trên “Kinh Kim Cang” đã nói rất nhiều, cho dù bạn bố thí cho người tiền của nhiều bằng vô lượng vô biên thế giới cũng không bằng nói cho người nghe bốn câu kệ. Vì sao vậy? Vì bốn câu kệ là pháp bảo. Người nghe pháp có thể tỉnh ngộ, có thể thức tỉnh, có thể làm những việc cần làm như Phật đã dạy”**.

Bốn câu kệ là pháp bảo. Người ta nghe, người ta hiểu, người ta hành trì trong đời sống hiện tại, từ đó họ có đời sống nhân ái. Khi họ lìa khỏi thân xác này họ không bị đọa lạc. Thí dụ chúng ta được nghe câu: **“Dừng làm các việc ác, vâng làm các việc lành, giữ tâm mình trong sạch”**. Đây là lời Phật dạy.

Hòa Thượng nói: **“Bốn câu kệ chính là bốn câu Kinh văn ở trong bất cứ Kinh điển nào của Phật. Bạn chân thật có thể làm đến được Tín – Giải – Hành – Chứng thì liền có thể liễu thoát sinh tử, ra khỏi luân hồi”**. Trong **“Kinh Vô Lượng Thọ”** có nói bốn câu: **“Khéo giữ khẩu nghiệp, không nói lỗi người. Khéo giữ ý nghiệp, thanh tịnh vô nhiễm”**.

Khi nghe bất cứ câu Kinh văn nào mà chúng ta có thể tin, có thể hiểu sâu, có thể thật làm, có thể thật chứng thì chúng ta liền có thể liễu thoát sinh tử, ra khỏi luân hồi. Điều đó mới chân thật quý báu! Còn *“tiền muôn vạn bạc”* chỉ khiến chúng ta trầm luân sinh tử không có cách gì thoát ra. Chúng ta thấy người càng nhiều tiền thì càng khổ hơn người không có tiền.

Hòa Thượng nói: **“Của báu có nhiều bằng tam thiên đại thiên cũng không thể giúp chúng ta liễu thoát sinh tử, ra khỏi luân hồi. Cho nên Thích Ca Mâu Ni Phật đã vì chúng ta mà thị hiện. Ngài rời bỏ vương vị, rời bỏ vinh hoa phú quý, rời bỏ địa vị quyền lực, rời bỏ vợ đẹp con xinh vì tất cả những thứ đó là cội gốc của sinh tử luân hồi”**.

Nói một cách dễ hiểu hơn, tiền của nhiều bằng cả quả trái đất này cũng không thể giúp chúng ta liễu thoát sinh tử ra khỏi luân hồi. Thái tử Tất Đạt Đa đã được vua Tịnh Phạn chọn làm người kế vị vì khi đó Thái tử Tất Đạt Đa tài đức song toàn. Người ta chìm đắm trong danh vọng, chìm đắm trong **“tài sắc danh thực thùy”** nhưng Ngài đã rời bỏ tất cả vì Ngài biết được những thứ này là cội gốc của sinh tử, dính vào nó thì rất khó tránh khỏi đọa lạc.

Bài trước Hòa Thượng đã nói: **“Tài sắc danh thực thùy, địa ngục ngũ điều căn”**. Năm điều này là căn gốc đưa chúng ta tiến thẳng đến địa ngục. Chúng ta nhiễm phải một thứ nào trong năm thứ này thì cũng là chúng ta đã khai mở một đại lộ cao tốc để đưa mình tiến nhanh đến địa ngục.

Hòa Thượng nói: **“Phật xuất gia học đạo vì đạo rất thù thắng, đạo giúp chúng ta có thể liễu thoát sinh tử, ra khỏi ba cõi, có thể minh tâm kiến tánh, có thể thành Phật. Không có thứ gì trên thế gian này có thể so sánh được với Phật pháp!”**.

Tiền tài, danh vọng, địa vị thế gian không thể sánh được với Phật pháp nhưng khổ nỗi người thế gian cứ truy cầu tiền tài, danh vọng, địa vị. Trong lúc đang truy cầu, đôi lúc họ cũng cảm thấy khổ đau nhưng không có cách nào thoát ra. Họ cứ mong cầu, dùng mọi cách để truy cầu, cho dù nếm phải khổ đau nhưng họ vẫn lao vào như con thiêu thân. Con thiêu thân khi nhìn thấy bóng đèn, nhìn thấy ánh lửa bập bùng thì cứ lao thẳng vào. Phật ví **“ngũ dục”** ở thế gian giống như **“ngọn lửa”**. Người lao vào lửa để tranh giành tiền tài, danh vọng, địa vị cũng giống như con thiêu thân lao vào lửa vậy để rồi mất mạng.

Không chỉ người **“sáng mắt”**, người có trí tuệ mới nhận ra mà ngay chính bản thân những người đang truy cầu danh lợi, tiền tài cũng nhận ra họ rất khổ đau. Có lúc họ mệt mỏi, cũng muốn dừng lại nhưng sau đó họ lại tiếp tục truy cầu, không thể dừng lại. Nếu chúng ta hỏi những người đang ở trong tù chờ xử án: **“Nếu có cơ hội làm lại thì anh sẽ làm gì?”**. Họ sẽ nói: **“Tôi không cần tiền bạc danh vọng nữa. Tôi chỉ cần một đời sống bình thường, tuy nghèo nhưng tự tại”**. Đó chỉ là **“nếu có cơ hội làm lại”**, bây giờ thì họ không kịp nữa rồi! Chúng ta học Phật là để nhận rõ, đừng chờ đến lúc mình không còn cơ hội thì mới hối tiếc! Đừng bao giờ làm cho mình rơi vào tình cảnh không còn cơ hội.

Hòa Thượng nói một câu mà bây giờ tôi mới sâu sắc thể hội: **“Khi hơi ấm còn trong ta, khi linh hồn còn ở trong thân xác tứ đại này thì hãy mau mau làm việc tốt!”**. Khi trong ta không còn hơi ấm, khi linh hồn ra khỏi thân xác thì thân xác này cũng chỉ như một khúc gỗ. Khi hơi ấm không còn trong ta, khi linh hồn không còn trong thân xác mà chúng ta muốn làm việc tốt thì cũng không còn cách nào. Hiện tại

chúng ta vẫn còn rất nhiều cơ hội để lựa chọn, cơ hội vẫn rộng mở. Chúng ta đừng để đến khi không còn cơ hội nữa thì lúc đó có hối tiếc cũng không kịp!

Hòa Thượng nói: **“Các vị nhất định phải hiểu rõ pháp môn Tịnh Độ hiện tại mà chúng ta đang tu tập là pháp môn một đời thành Phật. Pháp môn này có thể giúp chúng ta liễu thoát sinh tử ra khỏi luân hồi ngay trong đời này. Chúng ta tiếp nhận, chúng ta tu tập chính là chúng ta đã được “đề hồ quán đảnh”. Cho nên không có một pháp nào ở thế gian có thể so sánh được! Chúng ta phải nên biết pháp bảo là báu vật hy hữu ở thế gian này”**.

Nhưng người học Phật hiện nay không nhiều người nhận thấy mình đang được tiếp nhận **“báu vật hy hữu”**. Nếu chúng ta biết rằng đây là **“báu vật hy hữu”** thì sáng sớm chúng ta luôn đều đặn thức dậy đúng giờ để tu học, tranh thủ từng chút thời gian quý báu. Nếu chúng ta biết được đây là **“báu vật hy hữu”**, là **“báu vật vô thượng”**, không một thứ nào trên thế gian này có thể so sánh được thì chúng ta sẽ vô cùng trân trọng. **Pháp bảo giúp chúng ta một đời này liễu thoát sinh tử, ra khỏi luân hồi, có thể một đời này thẳng tiến thành Phật. Nếu chúng ta vãng sanh thì chúng ta một đời này thẳng tiến thành Phật. Vãng sanh về Thế giới Tây Phương Cực Lạc làm Bồ Tát Bất Thoái chuyển, không còn thoái chuyển nữa thì chỉ có tu thẳng tiến thành Phật.**

Người thế gian xem trọng **“tài sắc danh thực thù”** cho nên bị nó ràng buộc. Sáng nay khi thức dậy, tôi nghĩ: **“Trời mưa to quá! Đợi đồng hồ báo thức thì hãy dậy!”**. Nhưng có một **“người canh sát”** trong tôi nói: **“Không được! Đã có quy định rồi, thức dậy thì phải xem đồng hồ!”**. Tôi nhìn đồng hồ thấy lúc đó là 3h11’, trong tôi vẫn khởi lên suy nghĩ muốn ngủ tiếp vì trời đang mưa to. **“Anh canh sát”** trong tôi tiếp tục nhắc: **“Nếu thức dậy lúc 2h59’ thì được ngủ tiếp, nhưng bây giờ đã là 3h11’ rồi thì phải ngồi dậy!”**. Tôi dậy từ 3h11’ sáng, bây giờ tôi vẫn tỉnh táo, đầu óc minh mẫn. Có những người ngồi học nhưng đầu óc vẫn lơ mơ.

Chúng ta phải thật định tĩnh! Nếu lúc bình thường chúng ta không định tĩnh được thì khi tứ đại phân ly, chúng ta không còn đủ sức để định tĩnh nữa. Lúc đó chúng ta mơ mơ hồ hồ thì sẽ về một thế giới mơ mơ hồ hồ. Ngài Tuyên Hóa đã nói: **“Minh minh bạch bạch nhất định sẽ về thế giới minh minh bạch bạch, còn mơ mơ hồ hồ thì nhất định sẽ về một thế giới mơ mơ hồ hồ”**.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!